

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 13863

гр. София, 09.04.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в закрито заседание на 09.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

като разгледа дело номер **4192** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 2 във вр. с ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Г. В. П., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. М. П., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2479561/19.03.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. з) гг) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

С жалбата е обективизирано и искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на заповедта. В искането се твърди, че към момента на оспорване на административния акт за процесното ремарке е налице валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“, поради което не са налице предпоставките за временно отнемане на СУМПС. Посочва се още, че жалбоподателят осигурява прехраната на семейството си чрез управление на товарен автомобил, като лишаването му от право да управлява МПС за срок до 6 месеца би довело до липса на доходи, което ще има тежки последици за него и неговото семейство.

Ответникът - младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, не е изразил становище по искането.

Административен съд - София-град, III отделение, 17 състав, след като се запозна с доказателствата, представени с административната преписка, както и тези ангажирани от оспорващия, намира от фактическа и правна страна следното:

Искането за спиране на предварителното изпълнение на приложената ПАМ е процесуално допустимо. Същото е направено при висящо производство по оспорване на заповедта за прилагане на ПАМ и от лице, чийто права и законни интереси са засегнати неблагоприятно.

Разгледано по същество е основателно.

В конкретния случай от събраните по делото доказателства се установява, че на 19.03.2026 г. е

съставен акт за установяване на административно нарушение за нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП – управление на моторно превозно средство с прикачено ремарке със служебно прекратена регистрация по реда на чл. 143, ал. 10 ЗДвП. Безспорно се установява още, че след извършената проверка е сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“ за същото ремарке, със срок на покритие до 25.03.2027 г., видно от представената застрахователна полица.

С оглед на това следва да се приеме, че към момента на разглеждане на искането противоправното състояние, обусловило прилагането на принудителната административна мярка, е преустановено.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед, а подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка (чл. 172, ал. 6 ЗДвП). Според чл. 166, ал. 4 АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. За разлика от случаите, в които административният орган с разпореждане допуска предварително изпълнение на издадения от него административен акт, след като прецени, че са налице предпоставките чл. 60, ал. 1 АПК, в хипотезите по чл. 166, ал. 4 АПК законодателят презюмира наличието на един или повече от тези критерии, в чиято защита изключва суспензивния ефект на оспорването по чл. 166, ал. 1 АПК и позволява незабавното изпълнение на акта. Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, приложими са общите такива по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 АПК. Предпоставките са нови факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или труднопоправима вреда на оспорващия. Т.е. преценката на съда е върху променените последици от постановеното от закона предварително изпълнение. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на молителя.

Както последователно приема актуалната практика на Върховния административен съд – вж. напр. Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. и др. – при преценката по чл. 166, ал. 4 АПК съдът следва да съобрази не само твърдените вреди, но и дали при конкретните факти предварителното изпълнение реализира преследваната от закона цел и дали същата не е вече постигната.

В конкретния случай нарушението – липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ – е отстранено, като са налице данни за сключена и действаща застраховка. При тези обстоятелства предварителното изпълнение на мярката не постига преустановителна цел, тъй като противоправното състояние е вече преодоляно.

В този смисъл са и изводите на ВАС, че когато към момента на издаване на заповедта или непосредствено след това са настъпили факти, от които следва, че защитимата от закона цел е реализирана, предварителното изпълнение не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация, нито да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност.

Наред с това, от изложеното в искането се установява, че жалбоподателят упражнява трудова дейност, свързана с управление на моторно превозно средство, като лишаването му от възможност да управлява същото за продължителен период би довело до значителни затруднения в издръжката му и тази на неговото семейство. Макар подобни последици да са типични за този вид мярка, в съвкупност с вече отстраненото нарушение и липсата на текущ риск за обществения

интерес, те следва да бъдат отчетени при извършване на преценката по чл. 166, ал. 2 АПК.

При така установеното съдът намира, че са налице нови обстоятелства – сключването на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ след извършване на проверката – които обосновават извод, че предварителното изпълнение на заповедта не реализира в пълна степен преследваната от закона цел и би могло да причини на жалбоподателя значителни и трудно поправими вреди.

Ето защо, в конкретния случай следва да се приеме, че е налице основанието по чл. 166, ал. 2 АПК за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на административния акт.

Водим от горното и на основание чл. 166, ал. 4, във вр. с ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17-ти състав,

ОПРЕДЕЛИ:

СПИРА допуснатото по закон предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2479561/19.03.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, до произнасяне на съда с влязъл в сила съдебен акт по спора.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: